

Wellness

Wellness

Érett női szerelemnek sorsa is van, nemcsak lángja, persze alázat nélkül is bele lehet halni bármibe. A fiatal nők nem kímélnék se istent, sem a félsüket házmestert az éjszaka közepén, feldörömbölik, felcsengetik az egész lépcsőházat, féltéglával törik be a hálósobád ablakát, és kipoztolják az egész fájdalomtörténetüket a világnak. Te sem menekülsz, bármit is ígért, bármelyik csillagot, nőként is az égről, bármilyen gondos védelemmel, anyáskodó fegyelemmel, ha kell önfeladással, mert gyermeki fájdalomában rád sem lesz tekintettel többé. Látva mindezt, beszari hétköznapi hősként, messziről kerülnék el minden sorsot, a beláthatatlan erők vákuumát, elveszítenélek téged is minden erőmmel, mert tudom, ha maradsz, ahogyan annyi példa bizonyítja ebben a kívénhedt, történetekkel teliszúfolt városban, garantáltan beléd pusztulok. Gyűlöllek, mert elárultál, gyűlöllek, mert elloptad a szabadságom, kitergetted az életünket, megmérgezted a munkám, otthonomat, a belső békét, az élni szerető játékos gyermeket bennem! A képet, amit szerettem magamról, a csibészt, a hazafit, a költőt, akit másoknak is szeretni lehetett bolondulásig, engedékenyen és odaadóan, és aki szeretni tudott végtelen odadással, romlatlan hősiességgel, most végérvényesen elbukott. Itt maradtam, mint valami érzelmi maffiózó, léleknyomorító szektavezér, amilyennek anyád festett le, és festettél te is rólam neki. Nem számít, mit akarhattam kezdeni a világgal, mit javítani meg, mit dobni ki a szemétre, ebből a bűzlő nyomortelepéből. Most kizárólagosan a rám fogott bűneimmel vagyok képes azonosulni, azzal, akinek látszom, azt az idegent is gyűlölni váltam képessé néhány héten belül. Elkezdtém undorodni attól, aki a tükörből néz vissza vérgyulladt szemekkel. Öregedni kezdett a szám, a szemem környéke, ami még több megvetést hozott, hogy nem a bölcsesség, hanem az élet teljes tönkretétele, ahogyan elszabadul a kreol bőr, hogyan az izmok és lebenyek elindulnak a vég felé.

Csak ne lenne ennyi tanácsadó, ennyi nagyokos, ne lenne ennyi üresjáratú, el sem kezdett, nagyerkölcsű, óvatos élet, megmondani most, hogy miként kell helyesen, fájdalomtól, csalódástól felkérgecsdni végleg. Levágattad a hajad, befestetted. Új iskolát kezdesz és minden korábbi tervedet feladod, elköltözöl az országból, munkát vállalsz egy jómódú családnál, és idegennél idegenebb nyelveket tanulsz, hogy elfelejthesd az eddigi szereteted minden ritmusát, tájszólását. Kidobod vagy elégeted a ruhatárad, úgy élsz, ahogyan a helyiek, úgy öltözöl, ahogyan az özvegyek a gyászidő letelte után. Mert mit sem tudni a já-

ratlan boldogságban erről a sokszínű, elsírhatatlan örök gyászról, virágminták foszlott szirmairól, illatáról a fészületlen ősznek. Az árulást meg lehet bocsátani, a csalást is, a hiányodat nem, a szerelem több, mint eszelen lelkek, szívek vegyülése, csattogása, mint strandpucsock uszodamedencékhez vezető vizes folyosóin. Nem írok, nem hívlak, nem csúszkállok érzelmi szélsőségeimben, nem kereslek, ennyi épp sem elég, hogy végre elfelejtsük egymást.

Összecsaptak fölöttem a hullámok, hallgattam a víz moraját, mint még anyám méhében, és úgy képzeltem a hosszú, uszodai merülésben, kimossa belőlem a klóros, vegyszeres medence tompa moraja negyven évem minden tévedését, önfeladását, árulását, fel nem ismert és belátott mocskait.

Ülök a folyosón, és nincs az a köntös, ami szembe jöhetne a wellness igényeimmel, a szaunacsenddel, változékony jólétemmel. Mondhatnánk úgy is, nincs nagyobb magány a fizetett élet vendégeskedésnél, sem a kiparancsolt pihenőidőtől. Kicsekkolni tizenegyig, de a takarítóbrigád rám kopog tízkor, zúgnak a porszívók, zúg a fejem újra és számolom a keretezett képeket a falon. Olcsó grafikák, kereselem bennük a továbblépés módozatait, az életben maradás lehetőségét. Szeretném magamat szeretni újra, megbocsátani neked is, és viselni tudni mások grafikái, egyszeregy vonalát, életvezetését, de előbb világosítson fel valaki, aki érdemes, merre találok a liftekhez, a kifelé vezető utat ebből a pokolból. ■ ■ ■

■ **Kürti László** 1976-ban született Vásárosnaményban. Költő, író, A Vörös Postakocsi folyóirat versrovatszerkesztője. Könyvei: *Félszavak* (1999), *Akvárium* (2003), *Alkalmi otthonok* (2007), *Testi misék* (2012), *a csalásról* (2017), *Ahogy én öleltem* (2020).

